

Rolnummer 2290
Arrest nr. 164/2002 van 13 november 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over de artikelen 24/13, § 1, 24/24, § 1, 24/25 en 24/39 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter A. Arts en rechter L. François, waarnemend voorzitter, en de rechters R. Henneuse, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

Bij arrest nr. 100.521 van 5 november 2001 in zake P. Seeuws tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 20 november 2001, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat het bepaalt dat de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering 'in eerste en laatste aanleg' wordt opgelegd terwijl alle andere ambtenaren, zoals de leden van het rijkspersoneel, de gemeenteambtenaren en inzonderheid de leden van de Krijgsmacht op grond van de op hen toepasselijke reglementering de mogelijkheid hebben om administratief beroep in te stellen tegen een tuchtstraf die hen wordt opgelegd of tegen een voorstel van tuchtstraf dat tegen hen wordt geformuleerd ?

2. Schenden de artikelen 24/13-1, 24/24-1, 24/25-1 en 24/39 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van [het] personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat zij aan de tuchtverheid niet toelaten een tuchtstraf met uitstel uit te spreken terwijl de leden van de Krijgsmacht dat voordeel wel bezitten overeenkomstig artikel 39, eerste lid, van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

P. Seeuws, eerste wachtmeester bij de rijkswacht, heeft bij de Raad van State een verzoekschrift ingediend tot vernietiging van het koninklijk besluit nr. 388 van 23 juni 1997 waarbij hij met ingang van 1 september 1997 bij tuchtmaatregel op anciënniteitspensioen werd gesteld.

De verzoeker voert in een eerste middel aan dat artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht een schending inhoudt van onder meer de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het hem uitsluit van enig administratief beroep, terwijl andere ambtenaren, zoals de gemeenteambtenaren en de militairen, die waarborg wel genieten.

De verzoeker voert in een tweede middel aan dat de voormelde wet van 27 december 1973 een schending inhoudt van onder meer de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat die wet voor de rijkswachters geen uitstel van tenuitvoerlegging van tuchtstraffen mogelijk maakt, terwijl voor de leden van de krijgsmacht die mogelijkheid wel bestaat.

Op zijn verzoek stelt de Raad van State de hiervoor aangehaalde prejudiciële vragen, na de vraagstelling te hebben aangepast en na te hebben geoordeeld dat de beide middelen ongegrond zijn, afgezien van de door de verzoeker aangevoerde onregelmatigheden die het gevolg zijn van een beweerd ongelijke behandeling die in de wet zelf besloten ligt en die het voorwerp uitmaken van de voormelde vragen aan het Hof.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 20 november 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 8 januari 2002 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 januari 2002.

Memories zijn ingediend door :

- P. Seeuws, woonplaats kiezend te 1000 Brussel, Keverslaan 11, bij op 1 februari 2002 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 22 februari 2002 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 14 maart 2002 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 26 maart 2002 heeft de voorzitter in functie, naar aanleiding van het verzoek van de Ministerraad van 22 maart 2002, de termijn voor het indienen van een memorie van antwoord verlengd met vijftien dagen.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de Ministerraad bij op 28 maart 2002 ter post aangetekende brief.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- P. Seeuws, bij op 22 maart 2002 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, bij op 19 april 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 30 april 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 20 november 2002.

Bij beschikking van 6 juni 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 27 juni 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 11 juni 2002 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 27 juni 2002 heeft rechter L. François, waarnemend voorzitter, de zetel aangevuld met rechter J.-P. Moerman.

Op de openbare terechtzitting van 27 juni 2002 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. G. Van Grieken, advocaat bij de balie te Brussel, voor P. Seeuws;
 - . adviseur E. Van Rossem, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en R. Henneuse verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft

A.1. In zijn memorie neemt P. Seeuws de uiteenzetting over van het eerste middel voor de afdeling administratie van de Raad van State. Allereerst wordt gerefereerd aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State. Daarin werd een schending van artikel 10 van de Grondwet vastgesteld doordat slechts voor bepaalde sancties in een beroepsmogelijkheid was voorzien. De wetgever heeft aan die opmerking gevolg gegeven door de beroepsmogelijkheid voor alle sancties af te schaffen. P. Seeuws betoogt echter dat er geen gelijkheid in de onwettigheid noch, *a fortiori*, in de ongrondwettigheid is.

A.2. De Ministerraad daarentegen is van oordeel dat het advies van de Raad van State geenszins tot gevolg heeft dat voor het geheel van de tuchtmaatregelen waarin is voorzien, een beroepsprocedure zou moeten worden ingesteld. Zoals wordt toegelicht in de parlementaire voorbereiding, zou met de opmerkingen van de Raad van State overigens rekening zijn gehouden door de wetgever.

A.3. P. Seeuws is van mening dat het ontbreken van een beroepsprocedure een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel. Er zou geen verantwoording bestaan om hem de beroepsmogelijkheid te ontnemen nu blijkt dat alle ambtenaren en militairen over minstens één beroepsprocedure beschikken. Om zijn standpunt kracht bij te zetten verwijst hij naar de rechtsleer ter zake.

A.4. De Ministerraad merkt in de eerste plaats op dat alle ambtenaren die het voorwerp uitmaken van een tuchtstraf de mogelijkheid hebben om hiertegen een annulatieberoep in te stellen bij de Raad van State, doch dat niet alle ambtenaren een administratief beroep moeten instellen alvorens zij zich tot de Raad van State kunnen wenden. Het gelijkheidsbeginsel zou ook niet inhouden dat alle ambtenaren aan dezelfde lasten worden onderworpen en dezelfde voordelen genieten.

In het kader van de demilitarisering van de rijkswacht zou het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht objectief en redelijk verschillen van dat van de militairen en van andere politiediensten. Dat de rijkswachters de hoedanigheid van politieambtenaar van gerechtelijke politie delen met de gerechtelijke politie bij de parketten en de gemeentepolitie zou niet impliceren dat zij aan dezelfde regels moeten worden onderworpen. Een verschil in behandeling van die categorieën zou voor andere materies reeds door het Arbitragehof zijn aanvaard (arrest nr. 62/93). Wat het rijkspersoneel betreft, merkt de Ministerraad op dat een ambtenaar weliswaar tegen een definitief tuchtvoorstel beroep kan aantekenen, doch het zou slechts gaan om een beroep tegen een voorstel en dus niet om een tweede aanleg. Inzake de administratieve rechtsbescherming tegen tuchtstraffen opgelegd aan het gemeentepersoneel komt de Ministerraad tot het besluit dat men evenmin op algemene wijze kan spreken van een dubbele aanleg : in bepaalde gevallen is helemaal niet in een georganiseerd administratief beroep voorzien, in andere gevallen is slechts sprake van een goedkeuringstoezicht waarbij de beroepsinstantie geen hervormingsrecht bezit.

De Ministerraad meent daaruit te mogen afleiden dat andere ambtenaren niet steeds de mogelijkheid hebben om tegen tuchtstraffen administratief beroep in te stellen. Bijgevolg zou de gevraagde toetsing niet noodzakelijk zijn. In zijn memorie van antwoord stelt de Ministerraad zelfs de vraag of van een schending van het gelijkheidsbeginsel sprake kan zijn wanneer de categorie die meent gediscrimineerd te zijn ruimere procedurele waarborgen geniet.

De Ministerraad wijst er nog op dat ook in de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten is bepaald dat de tuchtsancties in principe in eerste en laatste aanleg worden opgelegd. Net zomin als in strafzaken de regel van de dubbele aanleg een algemeen rechtsbeginsel is (Cass., 9 september 1986, *Arr. Cass.* 1986-1987), zou een dergelijk beginsel in bestuurszaken bestaan. Inzonderheid in tuchtzaken zou de wetgever niet ertoe gehouden zijn een administratieve beroepsprocedure te organiseren.

A.5. In zijn memorie van antwoord meent P. Seeuws dat het descriptief onderzoek van de Ministerraad niet volstaat om het verschil in behandeling te verantwoorden, noch om aan te tonen dat de categorieën de vergelijkbaarheidstoets niet zouden kunnen doorstaan. Ten aanzien van de onderzochte maatregelen - van waarschuwing tot ontslag van ambtswege - zouden zij naar zijn oordeel perfect vergelijkbaar zijn. Rijkswachters en militairen maken volgens de Grondwet nog steeds samen deel uit van de gewapende macht. Hij vraagt zich af of de demilitarisering kan verantwoorden dat in het nieuwe statuut, rekening houdend met de (patrimoniale) gevolgen van de tuchtstraffen, een voorheen bestaande beroepsmogelijkheid wordt afgeschaft. Door de demilitarisering zou het statuut van de rijkswachters bovendien sterker aanleunen bij dat van de politiediensten en van de ambtenaren. De verschillen inzake stakingsrecht en vrije meningsuiting zouden ter zake niet relevant zijn.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft

A.6. In zijn memorie neemt P. Seeuws de uiteenzetting over van het tweede middel voor de afdeling administratie van de Raad van State. Daarin verwijst hij naar de rechtspraak van het Hof (inzonderheid naar het arrest nr. 29/97) en van de Raad van State.

Hij is in essentie van oordeel dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden doordat hem geen uitstel van de tenuitvoerlegging van een tuchtstraf kan worden toegestaan, terwijl ten aanzien van de leden van de krijgsmacht die mogelijkheid wel bestaat.

P. Seeuws wijst nog erop dat beide prejudiciële vragen onderling nauw zijn verweven.

A.7. De Ministerraad is van mening dat uit de bepalingen van de wet van 27 december 1973 die in de tweede prejudiciële vraag worden vermeld, niet blijkt dat de tuchtverheid tuchtstraffen met of zonder uitstel van de tenuitvoerlegging ervan zou kunnen opleggen. Die bepalingen hebben immers enkel betrekking op andere onderdelen van de tuchtregeling. De beweerde schending van het gelijkheidsbeginsel volgt derhalve niet uit de ter toetsing voorgelegde bepalingen.

De Ministerraad merkt nog op dat wanneer uitdrukkelijk in een procedure van uitstel zou zijn voorzien voor de leden van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht alleen, de wetgever dan aan één categorie van ambtenaren een voordeel zou bieden dat niet redelijk zou kunnen worden verantwoord. In diezelfde hypothese zou het tuchtstatuut van de leden van het operationeel korps van de rijkswacht bovendien afwijken van dat van de andere politiediensten, terwijl het juist de bedoeling is geweest van de wet van 24 juli 1992, waarbij de wet van 27 december 1973 werd gewijzigd, om de onderscheiden tuchtstatuten meer met elkaar in overeenstemming te brengen.

A.8. In zijn memorie van antwoord is P. Seeuws van mening dat het voormelde betoog van de Ministerraad tegenstrijdig is : enerzijds, zouden de in het geding zijnde bepalingen niet uitdrukkelijk verbieden een tuchtstraf met uitstel uit te spreken en, anderzijds, zou het toekennen van een uitdrukkelijke mogelijkheid om zulk een uitstel uit te spreken discriminerend zijn.

- B -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.1. Artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht bepaalt :

« De in artikel 24/13, § 1, bedoelde straffen worden in eerste en laatste aanleg opgelegd.

Betreft het evenwel een van de straffen bedoeld in artikel 24/13, § 1, 1° en 2°, dan kan die, van ambtswege of op vraag van het betrokken personeelslid, door de commandant van de rijkswacht worden vernietigd op de door de Koning bepaalde wijze :

1° indien procedureregelen geschonden zijn;

2° indien het bewijs wordt geleverd dat het betrokken personeelslid het vergrijp tegen de tucht waarvoor de straf is opgelegd, niet gepleegd heeft en aangetoond wordt dat dit bewijs niet in de loop van de procedure geleverd kon worden om een reden onafhankelijk van de wil van het personeelslid;

3° indien de commandant van de rijkswacht oordeelt dat de feiten in de gegeven omstandigheden geen vergrijp tegen de tucht vormen. »

De in artikel 24/13, § 1, bedoelde tuchtstraffen zijn (1°) de waarschuwing, (2°) de blaam, (3°) de inhouding van bezoldiging, (4°) de non-activiteit, (5°) de terugzetting in graad, (6°) de ambtshalve pensionering en (7°) het ontslag van ambtswege.

Met ingang van 1 april 2001 zijn de voormelde bepalingen opgeheven (artikelen 15 en 56 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten). Zij zijn evenwel nog van toepassing op de geschillen voor het verwijzende rechtscollege.

B.2. De Raad van State vraagt aan het Hof of het eerste lid van artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering in eerste en laatste aanleg wordt opgelegd aan een personeelslid van het operationeel korps van de rijkswacht, terwijl alle andere ambtenaren, zoals de leden van het rijksperoneel, de gemeenteamttenaren en inzonderheid de leden van de krijgsmacht, de mogelijkheid hebben om administratief beroep in te stellen tegen een

tuchtstraf die hen wordt opgelegd of tegen een voorstel van tuchtstraf dat tegen hen wordt geformuleerd.

B.3. Het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels in verschillende omstandigheden houdt op zich geen discriminatie in. Van discriminatie zou slechts sprake kunnen zijn, indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedureregels een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen.

B.4. Er bestaat, afgezien van het strafrecht (zie artikel 14.5 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten), geen algemeen rechtsbeginsel van dubbele aanleg. Evenmin bestaat een algemeen rechtsbeginsel dat de mogelijkheid zou waarborgen om administratief beroep in te stellen tegen een tuchtstraf.

Bijgevolg was de wetgever niet ertoe verplicht in een administratieve beroepsprocedure te voorzien, wanneer het recht van de personeelsleden van het operationeel korps van de rijkswacht op een jurisdictionele controle is gewaarborgd.

B.5. Tegen de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering opgelegd aan een personeelslid van het operationeel korps van de rijkswacht kan, zo blijkt uit het verwijzingsarrest, een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State worden ingediend. De Raad van State kan ook de schorsing van de tenuitvoerlegging bevelen.

B.6. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het hoogste administratieve rechtcollege een volwaardige toetsing doorvoert zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft en of de opgelegde straf niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Weliswaar kan de Raad van State zijn beslissing niet in de plaats stellen van die van de betrokken overheid, doch wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet miskennen; indien zij in de vernietiging berust, wordt de betrokkene geacht niet tuchtrechtelijk gestraft te zijn geweest.

De personeelsleden van het operationeel korps van de rijkswacht beschikken derhalve over een volwaardige jurisdictionele waarborg tegen de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering die hun kan worden opgelegd.

B.7. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat de rechten van de betrokken personen op onevenredige wijze worden beperkt.

B.8. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

B.9. De tweede vraag heeft betrekking op de artikelen 24/13, § 1, 24/24, § 1, 24/25 en 24/39 van de voormelde wet van 27 december 1973, die luiden :

« Art. 24/13, § 1. De tuchtstraffen zijn :

- 1° de waarschuwing, met of zonder ongunstige vermelding;
- 2° de blaam;
- 3° de inhouding van bezoldiging;
- 4° de non-activiteit bij tuchtmaatregel;
- 5° de tuchtrechtelijke terugzetting in graad;
- 6° de ambtshalve pensionering, al dan niet voorafgegaan door de non-activiteit bij tuchtmaatregel;
- 7° het ontslag van ambtswege.

Deze tuchtstraffen zijn slechts toepasselijk op de leden van het beroepspersoneel. »

« Art. 24/24, § 1. De in artikel 24/13, § 1, 4°, bedoelde tuchtstraf wordt, na advies van de onderzoeksraad, opgelegd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

De in artikel 24/13, § 1, 5° en 7°, bedoelde tuchtstraffen worden, na advies van de onderzoeksraad, door de Koning opgelegd wanneer het een officier betreft en door de Minister van Binnenlandse Zaken wanneer het een onderofficier betreft.

De in artikel 24/13, § 1, 6°, bedoelde tuchtstraf wordt, na advies van de onderzoeksraad, door de Koning opgelegd. »

« Art. 24/25. De in artikel 24/13, § 1, bedoelde straffen worden in eerste en laatste aanleg opgelegd.

Betreft het evenwel een van de straffen bedoeld in artikel 24/13, § 1, 1° en 2°, dan kan die, van ambtswege of op vraag van het betrokken personeelslid, door de commandant van de rijkswacht worden vernietigd op de door de Koning bepaalde wijze :

1° indien procedureregelen geschonden zijn;

2° indien het bewijs wordt geleverd dat het betrokken personeelslid het vergrijp tegen de tucht waarvoor de straf is opgelegd, niet gepleegd heeft en aangetoond wordt dat dit bewijs niet in de loop van de procedure geleverd kon worden om een reden onafhankelijk van de wil van het personeelslid;

3° indien de commandant van de rijkswacht oordeelt dat de feiten in de gegeven omstandigheden geen vergrijp tegen de tucht vormen. »

« Art. 24/39. De definitief uitgesproken tuchtstraffen worden zonder verwijl op het blad der tuchtstraffen ingeschreven.

Onverminderd hun uitvoering, worden de in artikel 24/13, § 1, 1° tot 3°, bedoelde straffen na een termijn van drie jaar, van ambtswege op het blad der tuchtstraffen doorgehaald voor zover er binnen die termijn geen nieuwe tuchtstraf wordt opgelegd.

Onverminderd hun uitvoering, kunnen de in artikel 24/13, § 1, 4° en 5°, bedoelde straffen, op verzoek van het betrokken personeelslid, op het blad der tuchtstraffen doorgehaald worden door de overheid die ze heeft uitgesproken na een termijn van vijf jaar.

De tuchtoverheid kan de doorhaling bedoeld in het derde lid, alleen weigeren indien nieuwe gegevens aan het licht gekomen zijn die een dergelijke weigering kunnen rechtvaardigen.

De in het tweede en derde lid vastgestelde termijnen lopen vanaf de datum waarop de tuchtstraf is uitgesproken. »

Met ingang van 1 april 2001 zijn de voormelde bepalingen opgeheven (artikelen 15 en 56 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten). Ten aanzien van artikel 24/39 bepaalt artikel 15, § 2, van de voormelde wet van 27 december 2000 dat die bepaling van kracht blijft met betrekking tot de in dat artikel bedoelde uitgesproken tuchtstraffen. De in het geding zijnde bepalingen zijn nog van toepassing op de geschillen voor het verwijzende rechtscollege.

B.10. De verwijzende rechter vraagt aan het Hof of de voormelde bepalingen van de wet van 27 december 1973 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden doordat zij de tuchtoverheid niet toestaan een tuchtstraf met uitstel uit te spreken, terwijl de leden van de krijgsmacht dat voordeel wel genieten.

B.11. Volgens de Ministerraad volgt de beweerde schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet uit de bepalingen die ter toetsing zijn voorgelegd, aangezien die bepalingen geen betrekking zouden hebben op de mogelijkheid voor de tuchtoverheid om een tuchtstraf met uitstel uit te spreken, maar op andere onderdelen van de tuchtregeling.

Die zienswijze kan niet worden aangenomen, nu precies het ontbreken in die bepalingen van de mogelijkheid ten aanzien van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht een tuchtstraf met uitstel uit te spreken, terwijl de leden van de krijgsmacht dat voordeel wel kunnen genieten, volgens de verwijzende rechter het verschil in behandeling genereert waarover hij het Hof ondervraagt.

B.12. Het verschil in behandeling tussen personeelsleden van het operationeel korps van de rijkswacht en leden van de krijgsmacht dat voortvloeit uit de toepassing van hun respectieve tuchtstatuten houdt op zich geen discriminatie in. Van discriminatie zou slechts sprake kunnen zijn, indien het verschil in behandeling niet op redelijke wijze verantwoord is.

B.13.1. Zoals wordt aangegeven in de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 juli 1992 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de rechtstoestanden van het personeel van het actief kader van de rijkswacht, strekte die wet, waarbij de in het geding zijnde bepalingen zijn ingevoerd, in hoofdzaak ertoe, binnen het raam van de demilitarisering van de rijkswacht, de rijkswacht te voorzien van een eigen tuchtstatuut dat niettemin dichter aanleunt bij die van de andere politiediensten (*Parl. St.*, Senaat, 1990-1991, nr. 1428-1, pp. 1-3).

B.13.2. Het komt de wetgever toe te beoordelen of het al dan niet aangewezen is erin te voorzien dat uitstel kan worden verleend als modaliteit van de tenuitvoerlegging van een tuchtstraf. Te dezen is de keuze van de strengste regel niet zonder verantwoording, gelet op het feit dat de politiemacht op blijvende wijze een essentiële actor is voor het functioneren en het behoud van de interne rechtsorde.

B.14. De tweede prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het bepaalt dat de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering in eerste en laatste aanleg wordt opgelegd.

- De artikelen 24/13, § 1, 24/24, § 1, 24/25 en 24/39 van de voormelde wet schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij de tuchtoverheid niet toestaan een tuchtstraf met uitstel uit te spreken.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 13 november 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts